

Thomas Reinholdt Rasmussens prædiken 2. søndag i advent

Taler

Thomas Reinholdt Rasmussen
Biskop over Aalborg Stift

Dato

8. december 2024

Sted

Budolfi Kirke, Aalborg Domkirke

Omstændigheder**Prædikentekster**

Paulus' Brev til Romerne kapitel 15, vers 4-7
Lukasevangeliet kapitel 21, vers 25-36

Salmer

Op! thi dagen nu frembryder
Vær velkommen, Herrens år (Advent)
Rejs op dit hoved, al kristenhed
Hvorledes skal jeg møde
Tak og ære være Gud

1 Der er nok ingen tvivl om at det centrale symbol og udtryk i kristendommen er korset. Det er vel uomtvisteligt. Korset står centralt i fortællingen om Jesus, og korset har siden de ældste tider været udtryk for hvad kristendom er.

5 Godt nok var korset i de allerældste tider af kristendommen så skamfuldt og udtryk for så meget lidelse og smerte, at de første kristne fandt andre udtryk for troen, men fra omkring det 4. århundrede, da brugen af korset som henrettelsesinstrument var ophørt, fik det sin centrale placering, og har haft det siden.

10

Man kan nu se det alle steder. Vi bærer det som smykke om halsen, vi har det på officielle segl, og det findes alle steder i et samfund, der som vores er dybt præget af kristendommen.

15 I grunden er det jo underligt. Det er jo faktisk mærkeligt. Det er forunderligt, at et udtryk som korset, der netop udtrykker lidelse, død og undergang, bliver udtryk for det mest centrale.

Men det vel fordi vi ser noget andet end lidelse og undergang deri?

20

Vi ser noget andet. Vi ser noget mere. Vi ser mere end korset undergang og død.

For egentlig burde korset tynde os til jorden og give os besked om, at vi er kun sølle mennesker, der ikke magter livet. Og nu fortæller det så noget andet også.

25

Vi ser noget andet deri, ellers gik vi ikke med det som halssmykke og lignende. Vi ser noget andet. Vi ser noget mere.

30

For midt i den undergang som korset er, løfter vi vores hoveder og ser vores forløsning deri, som det faktisk lyder i dagens evangelium. I korset går alt under, men vi og de første kristne så, som også dagens evangelium udtrykker det, noget andet deri.

35

For korset var undergangen for Jesus. Og det var sandelig også undergangen for disciplene, der havde fulgt ham, og nu oplevede, at ham de troede på, og ham, de holdt af, og de havde alt deres håb til, at han nu gik under i korsets gru.

40

Det var en undergang, og korset er jo også et udtryk for at al vores higen og stræben ikke kan gå uden om døden, men at vi alle er underlagt dødens magt. Det er den størst almagt, hvis vi skal stole på vores erfaring alene.

Men der var noget andet deri. Der var noget mere, som kun kan tros.

45

For han hang der jo. Han var det jo. Og han opstod på tredje dagen. Derved blev korsets undergang til åbenbaringen af Guds kærlighed til os. Men det må tros. At kærligheden er størst af alt. Det kan ikke erfares. Det må tros.

50

Midt i korset er opstandelsen. Midt i døden er livet. Midt i mørket er i håbet. Midt i undergangen er forløsningen.

Håbet midt i mørket. Det har vi sandelig brug for at tro.

55

Der er vel også derfor vi bærer korset som smykke. Fordi det fortæller så realistisk om den verden, vi kender til, og som sandelig kan være mørk og dystert, men midt i denne erfaringsnære fortælling, opstår håbet.

60

Derfor kan Jesus også i dagens evangelium sige, at midt i trængslerne og midt i undergangen, lever håbet om forløsning. For den, der har set håbet i korset, kan se håbet i verden.

Det er advent. Vi venter på jul og man kan godt overveje hvorfor vi skal høre disse undergangsfortællinger midt i tiden op til jul.

65 Vi hører i denne tid om Jesus, der som en konge rider ind i Jerusalem. Vi hører om at verden går under. Vi hører i adventstiden også om Johannes i fængslet, som peger på ham, der skal komme, og hvis skorem han end ikke er værdig til at løse.

70 Alle evangelierne i adventstiden peger frem mod en høj konge, Peger frem mod undergang. Peger frem mod den høje herre, som kun kan sprede skræk og rædsel.

Og alt peger på det. Og da oprinder julenat, og midt i julenat sidder der så ikke
75 en høj konge på sin hersketrone, men der ligger et grædende spædbarn i krybbe.

Et barn i en krybbe. Et håb midt i mørket. En forløsning i undergangen. Det er hvad der fortælles.

80 Og det er måske også det vi skal se, og således ikke lade os forblinde af tidernes mørke fortællinger, som sandelig kan være sande nok, men vi må se noget andet også, som de første kristne også gjorde.

Se et liv i korset. Se forløsningen i undergangen. Se håbet i trængslen. Se barnet i
85 krybben.

Det er jo det, det handler om.

Amen

90

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

95

Tags

2. søndag i advent, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/thomas-reinholdt-rasmussens-praediken-2-sondag-i-advent>